

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«16» вересня 2023 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділу 2 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України полковник юстиції Сабенгус Олександр Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023000000000610 від 19.06.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Логвінко Олені Анатоліївни, 30.05.1974 року народження, уродженці с. Усть-Омчуг Тенькінського району Магаданської області російської федерації, раніше не судимій, зареєстрованій за адресою: Автономна Республіка Крим, Джанкойський район, с. Зарічне, пров. Ювілейний 1/12, громадянці України, паспорт ЕС117716, виданий 11.10.1996 Джанкойським МРВ ГУ МВС України в Криму, ДРФО: 2717810805,

про те, що вона підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

24.10.1945 набув чинності Статут ООН, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено дану організацію. До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної

сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильне наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одній та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими,

якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництву в Європі, Україна та російська федерація 31.05.1997 уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом російської федерації № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований російською федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканною.

Згідно ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Згідно статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Стаття 69 Конституції України зазначає, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до ст. ст. 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, внаслідок загострення політико-соціальної напруженості в Україні в період 19-22 лютого 2014 року (розстріли на Майдані Незалежності у м. Київ, втеча Януковича В.Ф.) проросійські політичні та інші організації і об'єднання, підтримувані російською федерацією (далі – рф), активізували свою антиукраїнську діяльність, спрямовану на ескалацію ситуації, що склалася, особливо у південно-східних областях України, Автономній Республіці Крим та м. Севастополі.

В Автономній Республіці Крим та м. Севастополі 03.02.2014 пройшов ряд мітингів проросійських сил, у ході яких організатори та політичні діячі публічно закликали до насильницької зміни конституційного ладу та до захоплення державної влади в Криму. Того ж дня лідер партії «Руський блок» Геннадій Басов заявив про створення з числа добровольців загонів самооборони.

Вказані загони так званої «самооборони Криму» спільно із кадровими військовослужбовцями рф (як тими, що дислокувались на базі Чорноморського Флоту рф згідно двосторонніх договорів між Україною та рф, так і тими, що незаконно переправились з території рф) забезпечили захоплення адміністративних будівель України, блокування українських військових частин та організацію і проведення незаконного «референдуму щодо самовизначення Криму» на території АР Крим, що в подальшому публічно підтвердили найвищі керівники Росії, включно з президентом рф - Путіним В.В.

У період з кінця лютого 2014 року по початок березня 2014 року зазначеними підрозділами Збройних сил рф було заблоковано та захоплено будівлі Верховної ради АР Крим (м. Сімферополь, вул. К. Маркса, буд. 18), Ради міністрів АР Крим (м. Сімферополь, просп. Кірова, буд. 13), будівлі органів державної влади та місцевого самоврядування, приміщення та підрозділи МВС України, військові об'єкти ЗС України, ГУР МО України, ВМФ України.

Таким чином, з 20.02.2014 рф здійснила окупацію території України – півострова Крим із застосуванням збройних сил, військових підрозділів та парамілітарних утворень. При цьому, сам факт окупації Автономної Республіки Крим був засуджений як міжнародною спільнотою, так і законодавством України та набув широкого висвітлення в офіційних виданнях та медійному просторі.

06.03.2014 в приміщенні Верховної Ради АР Крим у порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132, Конституції України та п. 2 ч. 3 ст. 3, ст. 6, 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум» депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму», згідно якої 16.03.2014 мав відбутися так званий «референдум», на який винесли питання входження АР Крим та м. Севастополя до складу рф на правах суб'єкта федерації. 06.03.2014 Севастопольська міська рада на позачерговій сесії прийняла рішення № 7151 з аналогічним змістом.

Відповідно до зазначених постанов, 16.03.2014 проведено незаконний референдум із задалегідь відомим та підконтрольним рф результатом, який в подальшому став формальною підставою для прийняття незаконного рішення про включення до складу рф території АР Крим і міста Севастополя на правах суб'єктів федерації.

Конституційний суд України своїм рішенням № 2-рп/2014 у справі № 1 13/2014 16.03.2014 визнав постанову ВР АР Крим № 1702 6/14 від 06.03.2014 року неконституційною.

У подальшому, 17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим, в порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132, Конституції України, прийнято постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», згідно з якою на підставі т.зв. «Декларації про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя», прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим».

Рішенням Конституційного суду України № 3-рп/2014 у справі № 1 15/2014 від 20.03.2014 згадану вище «Декларацію про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя» визнано неконституційною.

18.03.2014 між рф та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу рф.

20.03.2014 Державною Думою рф прийнято Федеральний конституційний закон від 21.03.2014 року № 6-ФКЗ «Про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів – Республіки Крим та міста федерального значення Севастополь».

Згідно з вказаним законом, АР Крим та м. Севастополь, всупереч Хартії ООН від 26.06.1945, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією від 01.04.1999, Договору між Україною і

Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 20.04.2004, увійшли до складу рф.

З метою реалізації політики окупації та остаточного приєднання тимчасово окупованої території АР Крим та м. Севастополь до складу рф, а також придушення спротиву проукраїнського населення Криму, вищим військово-політичним керівництвом рф прийнято низку «законів та підзаконних нормативних актів», якими незаконно створено так звані судові, правоохоронні органи та органи місцевого самоврядування Республіки Крим.

Відповідно до ч. 2 ст.13 «Про судову систему російської федерації» від 31.12.1996 № 1-ФКЗ: Порядок наділення повноваженнями голів, заступників голів, інших суддів касаційних судів загальної юрисдикції, апеляційних судів загальної юрисдикції, верховних судів республік, окружних, обласних судів, судів міст федерального значення, судів автономної області і автономних округів, районних судів, військових і спеціалізованих судів, арбітражних судів округів, арбітражних апеляційних судів, арбітражних судів суб'єктів російської федерації і спеціалізованих арбітражних судів встановлюється відповідним федеральним конституційним законом і федеральним законом про статус суддів.

Відповідно до ч. 5 ст. 6 Закону рф від 26.06.1992 № 3132-І зі змінами та доповненнями «Про статус суддів в російській федерації» - президент російської федерації в двомісячний термін з дня отримання необхідних матеріалів призначає суддів федеральних судів, а кандидатів у судді Верховного суду російської федерації представляє для призначення Раді Федерації Федеральних Зборів російської федерації або відхиляє подані кандидатури, про що повідомляється голові Верховного суду російської федерації.

Також, згідно зі ст. 86 «Конституції «Республіки Крим»:

1. Правосуддя в Республіці Крим здійснюється тільки судом.

2. У Республіці Крим діють федеральні суди і мирові судді. Повноваження, порядок утворення та діяльності федеральних судів визначаються законодавством російської федерації.

3. З ініціативи Державної Ради Республіки Крим, узгодженої з Верховним Судом російської федерації, в Республіці Крим можуть утворюватися судові ділянки і посади мирових суддів відповідно до законодавства російської федерації і законодавства Республіки Крим.

4. Статус, повноваження, порядок і гарантії діяльності суддів визначаються федеральним законом, а по відношенню до мирових суддів - також законом Республіки Крим.

Федеральним Законом рф №154-ФЗ від 23.06.2014 «Про створення судів російської федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополю та про внесення змін в окремі законодавчі акти російської федерації» створено систему судів на території «Республіки Крим», зокрема, незаконно створено так званий «Джанкойський районний суд Республіки Крим» і в подальшому незаконно призначено суддів цих «судових» органів.

Водночас, згідно зі ст.ст. 1, 2 Конституції України, Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014, зокрема ст. ст. 1-3 визначено, що сухопутна територія Автономної Республіки Крим та міста Севастополя є тимчасово окупованою внаслідок збройної агресії російської федерації з 20.02.2014.

Вказані обставини також підтверджуються Звітом офісу прокурора міжнародного кримінального суду від 04.12.2017, згідно з яким на тимчасово окупованій території України розпочався та триває збройний конфлікт між Україною та російською федерацією, Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН про територіальну цілісність України № 68/262, згідно якої територія України є цілісною та недоторканою, Резолюцією Парламентської асамблеї ради Європи № 2168, згідно якої російська федерація визнається державою-агресором.

Крім того, у березні – квітні 2014 року в Луганській та Донецькій областях Україна розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської та Донецької областей та порушення територіальної цілісності України.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України 13.04.2014 виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу «Про визнання РФ державою-агресором», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано російську федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку.

Надалі, 22.02.2022 президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України,

порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволено.

Російська федерація 24.02.2022 відкрито вторглася в Україну, коли її збройні сили о 03 год. 40 хв. перетнули державний кордон України у Київській, Чернігівській, Сумській, Луганській, Донецькій областях та лінію розмежування з тимчасово окупованою територією АР Крим в Херсонській області.

Того ж дня, 24.02.2022, о 04 год. 30 хв. за київським часом президент російської федерації, виступаючи на центральних телеканалах російського телебачення, оголосив про проведення на території України так званої «спеціальної воєнної операції» з метою нібито «демлітаризації та денацифікації України». Відразу після цього збройні сили російської федерації, що діяли за наказом вищого військово-політичного керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, почали наносити ракетні удари по всій території України.

У зв'язку з цим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» № 64/2022 від 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб, який у подальшому Указами Президента України № 133/2022 від 14.03.2022, № 259/2022 від 18.04.2022, № 341/2022 від 17.05.2022, № 573/2022 від 12.08.2022, № 757/2022 від 07.11.2022, № 58/2023 від 06.02.2023, № 254/2023 від 01.05.2023, № 451/2023 від 27.07.2023 неодноразово продовжувався (востаннє до 20.10.2023).

Відповідно до Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), затвердженим наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, АР Крим відноситься до тимчасово окупованих територій України.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022), тимчасово окупована рф територія України є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Незважаючи на вищевикладене, у громадянки України Логвінко О.А., яка знаходилась на окупованій території АР Крим, у невстановленому місці та невстановлений час, але не пізніше 18.03.2022, виник та сформувався стійкий умисел, спрямований на зайняття посади т.зв. «заступника голови Джанкойського районного суду республіки Крим» в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Так, 11.10.2010 громадянка України Логвінко О.А., уродженка смт Усть-Омчуг Тенькінського району Магаданської області рф, Указом Президента України від 11.10.2010 № 951/2010 призначена на посаду судді Джанкойського міськрайонного суду Автономної Республіки Крим строком на п'ять років та зарахована до штату цього суду.

У 2014 році під час окупації рф частини території України України Логвінко О.А., будучи суддею Джанкойського міськрайонного суду Автономної Республіки Крим та маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів анексії АР Крим з боку рф, з власної ініціативи, добровільно вирішила особисто взяти участь в утворенні та функціонуванні на території АР Крим системи незаконних органів окупаційної судової влади.

19.12.2014 указом президента рф від 19.12.2014 № 786 «Про призначення суддів федеральних судів», Логвінко О.А. призначено суддею так званого «Джанкойського районного суду республіки Крим».

30.01.2016 за порушення присяги судді, Указом Президента України від 30.01.2016 № 28/2016 Логвінко О.А. звільнено з посади судді Джанкойського міськрайонного суду Автономної Республіки Крим.

Реалізуючи свій злочинний умисел на зайняття посади в незаконних судових органах на тимчасово окупованій території АР Крим, Логвінко О.А. у 2022 році, але не пізніше 18.03.2022 (більш точна дата досудовим розслідуванням не встановлена), діючи з прямим умислом та усвідомлюючи протиправний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, всупереч врегульованим чинним законодавством України суспільним відносинам у сфері національної безпеки України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, працевлаштувалась до незаконно створеного окупаційною владою рф судового органу на посаду заступника голови так званого «Джанкойського районного суду Республіки Крим», де на даний час здійснює «правосуддя» від імені та в інтересах держави-агресора.

Так, 18.03.2022 Логвінко О.А. указом президента рф «Про призначення суддів федеральних судів та про представників президента російської федерації в кваліфікаційних колегіях судів суб'єктів російської федерації» від 18.03.2022 № 127 призначено на посаду т.вз. «заступника голови Джанкойського районного суду Республіки Крим» на шестирічний строк повноважень.

У подальшому, будучи призначеною на посаду заступника голови так званого «Джанкойського районного суду Республіки Крим» Логвінко О.А., перебуваючи в приміщенні зазначеного незаконного судового органу, що розташований за адресою: Україна, тимчасово окупована територія АР Крим, м. Джанкой, вул. Кримська, буд. 77д, приступила до виконання своїх безпосередніх обов'язків, де грубо й систематично порушувала вимоги українського та міжнародного гуманітарного права, постановляючи судові рішення від імені рф.

Своїми умисними діями із зайняття посади у органах окупаційної судової влади та відправлення так званого «правосуддя», Логвінко О.А. сприяла реалізації політики окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території АР Крим та м. Севастополя.

У період з 18.03.2022 по 22.06.2023 встановлено факти розгляду та ухвалення рішень під головуванням заступника голови так званого

«Джанкойського районного суду республіки Крим» Логвінко О.А. щонайменше у 715 цивільних справах.

Таким чином, Логвінко Олена Анатоліївна, 30.05.1974 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України – колабораційна діяльність, тобто добровільне зайняття громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Старший слідчий в ОВС 1 відділу
2 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
полковник юстиції

Олександр САБЕНГУС

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки Департаменту
нагляду за додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Дмитро ГОРОЖАНКІН

«___» вересня 2023 року

Підозрювана: _____ Логвінко Олена Анатоліївна

«___» год. «___» хв. «___» _____ 2023 року

Захисник: _____ (_____)

Права підозрюваного:

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Вручена Логвінко Олені Анатоліївні, 30.05.1974 р.н., яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Кримінальний процесуальний кодекс України
від 13.04.2012 (витяг)

Стаття 42 Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276–279 Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

...

3. Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

....

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу апробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 285. Загальні положення кримінального провадження під час звільнення особи від кримінальної відповідальності.

1. Особа звільняється від кримінальної відповідальності у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність.

2. Особі, яка підозрюється, обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення та щодо якої передбачена можливість звільнення від кримінальної відповідальності у разі здійснення передбачених законом України про кримінальну відповідальність дій, роз'яснюється право на таке звільнення.

3. Підозрюваному, обвинуваченому, який може бути звільнений від кримінальної відповідальності, повинно бути роз'яснено суть підозри чи обвинувачення, підставу звільнення від кримінальної відповідальності і право заперечувати проти закриття кримінального провадження з цієї підстави. У разі якщо підозрюваний чи обвинувачений, щодо якого передбачене звільнення від кримінальної відповідальності, заперечує проти цього, досудове розслідування та судове провадження проводяться в повному обсязі в загальному порядку.

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні.

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди.

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

Угода про примирення у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, може бути

укладена лише за ініціативою потерпілого, його представника або законного представника.

Якщо дії чи інтереси законного представника суперечать інтересам особи, яку він представляє, за рішенням прокурора, слідчого судді, суду такий законний представник замінюється іншим із числа осіб, визначених статтею 44 цього Кодексу.

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, нетяжких злочинів та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення. Укладення угоди про примирення у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, не допускається.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо:

1) кримінальних проступків, нетяжких злочинів, тяжких злочинів;
2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами;

3) особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, а також у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана державним чи суспільним інтересам або правам та інтересам окремих осіб, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, не допускається, крім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 472. Зміст угоди про визнання винуватості

1. В угоді про визнання винуватості зазначаються її сторони, формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, істотні для відповідного кримінального провадження обставини, беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення, обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце), умови часткового звільнення підозрюваного, обвинуваченого від цивільної відповідальності у вигляді відшкодування державі збитків внаслідок вчинення ним кримінального правопорушення, узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням, умови застосування спеціальної конфіскації, наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені статтею 473 цього Кодексу, наслідки невиконання угоди.

2. В угоді зазначається дата її укладення та вона скріплюється підписами сторін.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та

відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його відмова від здійснення прав, передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Згідно з ч. 1 ст. 127 КПК України підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі внаслідок кримінального правопорушення.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ч. 4 ст. 56 КПК України).

Конституція України від 28.06.1996 (витяг)

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

**Закон України «Про попереднє ув'язнення»
від 30.06.1993 № 3352-ХІІ (витяг)**

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;
 - знайомитися з правилами тримання під вартою;
 - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
 - одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
 - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
 - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;
 - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
 - на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
 - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
 - на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
 - звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під варту у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеної їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363 «Про затвердження Порядку інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» (витяг)

Стаття 10. пункт 2) суб'єкти подання інформації, органи (установи), де перебувають затримані особи:

- інформують під час затримання кожену особу про право та можливість отримання безоплатної вторинної правової допомоги відповідно до Закону України «Про безоплатну правову допомогу», вручають пам'ятку для затриманих осіб, в якій зазначається єдиний телефонний номер системи надання безоплатної правової допомоги (0-800-213103) (контактний центр системи надання безоплатної правової допомоги);

**Закон України «Про безоплатну правову допомогу»
від 02.06.2011 №3460-VI (витяг)**

Стаття 13 «Поняття безоплатної вторинної правової допомоги»

1. Безоплатна вторинна правова допомога - вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя.

2. Безоплатна вторинна правова допомога включає такі види правових послуг: 1) захист; 2) здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; 3) складення документів процесуального характеру.

Стаття 14 «Суб'єкти права на безоплатну вторинну правову допомогу»

Право на безоплатну вторинну правову допомогу згідно з цим Законом та іншими законами України мають такі категорії осіб:

5) особи, які відповідно до положень кримінального процесуального законодавства вважаються затриманими, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

6) особи, стосовно яких обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

7) особи, у кримінальних провадженнях стосовно яких відповідно до положень Кримінального процесуального кодексу України захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням або проведення окремої процесуальної дії, а також особи, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або обмеження волі, - на всі види правових послуг, передбачені частиною другою статті 13 цього Закону.

Права і обов'язки підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав:

«__» _____ 20__ р. «__» год. «__» хв.

Підозрюваний

(підпис, прізвище, ім'я, по батькові)

Захисник

«__» вересня 2023 року

Письмове повідомлення про підозру та пам'ятку процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручив:

Старший слідчий в ОВС 1 відділу 2 управління
досудового розслідування ГСУ СБ України
полковник юстиції

«__» вересня 2023 року

 Олександр САБЕНГУС